

SLUT FÖR I ÅR, TACK FÖR I ÅR

Så var det dags att sätta punkt för ännu en VB-årgång. Tid för ett välförtjänt juluppehåll. Red lovar att lägga penna och tangenter på hyllan till förmån för kniv, gaffel och annat som hör julen till.

När vi så hämtat oss från den årliga chocken av att lära ett nytt årtal så återkommer VB den 17 januari 2014. Det som då påbörjas blir Veckobladets Fyrtionde Årgång. Den som trodde detta 1975 när resan började får gärna skriva och berätta, själv var red mållös av häpnad redan när bladet firade sitt 10-års jubileum.

VB ber att få önska er alla en God Jul & Ett Gott Nytt År med den redan i förra numret utlånade tomten.

*En typisk VB-tomte. Lite subversivt utseende.
Förmodligen avlyssnad, därav den misstänksamma blicken över axeln.*

CHRISTMAS CAROLS SERVICE

Helgeandskyrkan

Lördag 21 dec kl 17

Helgeands- och Jubilatekören

PUSSELBITAR

”Snowden borde inte ha behövt stå ensam och hans avslöjanden bör följas av fler. Du kan bli en del av lösningen genom att förse rakryggade och oberoende journalister med dokument som styrker olagliga, omoraliska och destruktiva förhållanden på din arbetsplats.” Öppet brev från sju tidigare medarbetare vid västerländska underrättelsetjänster, *bl a Daniel Ellsberg, som offentliggjorde Pentagonrapporten, Guardian och Sydsvenskan 18/12*

”I Lund vore Edward Snowden välkommen när han vill. Permanent uppehållstillstånd vore självklart. Kan Putin kan vi.”

Ronny Johannessen, gruppledare för Moderaterna i Lund, Sydsvenskan 15/12

”Glöm inte Chelsey Manning. Det är värre att berätta om krigsförbrytelser än att genomföra dem. Vi kan inte låta detta bli sanning.”

Niklas Wahlberg, Sydsvenskan 19/12

”Som enda riksdagsparti motsatte sig Moderaterna de sanktioner som bidrog till att underminera rasistregimen. Attityden fångades i ett uttalande av dåvarande M-ledaren Ulf Adelson: Om vi bojkottar deras varor blir de stackars negrerna utan jobb.”

Per T Ohlsson, 15/12

”Vänsterpartiet är alltså ensamma om att säga att kejsaren är naken. Man vill nämligen stoppa privatiseringen och återgå till en statlig skola, likvärdig för alla och likvärdig i hela landet.

Det var den skola vi hade, det var då vi låg i världstopp, innan privatiseringsideologin slog igenom.

Det var bevisligen bättre förr och det var bättre för alla, men särskilt för de minst gynnade. Det borde till och med medelklassen kunna begripa.”

Jan Guillou, Aftonbladet 15/12

MP LUND OM VÄLFÄRDEN: VI VILL FÅ BORT DE KOMMERSIELLT INRIKTADE AKTÖRERNA AV ULF N

Som framgått av dagspressen har Miljöpartiet i Lund antagit ett nytt lokalt partiprogram. I förhållande till det program som togs inför valet 2010 innebär det nya programmet ett tydligare ställningstagande i förhållande till vinster i välfärden. Det gamla programmet föreskrev endast att eventuella vinster i vård och omsorg skulle återinvesteras i verksamheten. Om skolan skrev man att man var oroad över utvecklingen med stora vinstdrivande skolföretag inom skolan. Tonen har nu skärpts betydligt. Detta sker i efterföljd av de vassare skrivningarna i det nationella programmet för MP som antogs av kongressen i våras. Nedan följer ett stycke som i programmet bär rubriken Välfärdens utformning. Den minnesgode VB-läsaren känner igen formuleringarna från det nationella programmet som VB redogjorde för i nr 30.

”Vi är inte konsumenter i förhållande till välfärden, vi är medborgare. Vi tar allvarligt på problemen i skolor och vårdinrättningar där vinstintresset leder till besparingar som drabbat elever, brukare och patienter. Vi vill därför få bort de kommersiellt inriktade aktörerna och i stället främja idéburna verksamheter inom välfärdssektorn. Det som är viktigt är kvaliteten på välfärden, att skattemedel används till den verksamhet de är avsedda för samt att de som arbetar inom välfärden har en god arbetsmiljö.

Alla utförare inom välfärden ska ha som främsta motiv att bedriva en högkvalitativ verksamhet, och drivas av ett socialt och samhälleligt engagemang. Syftet med verksamheten ska inte vara att dela ut vinst, vilket också ska framgå av stadgar eller bolagsordning. Eventuell vinst ska återinvesteras i verksamheten.”

MANDELAS BORTGÅNG KAN GE NYTT LIV I KAMPEN AV BERTIL EGERÖ

Politik är att vilja, den devisen gäller verkligen Nelson Mandela, som genom 27 år på Robben Island förblev en obruten kämpe mot det grymma apartheidsystem europeernas ättlingar i Sydafrika skapat.

Politik är det möjligas konst – en erfarenhet som säkert sved i hans sinne när Mandela steg för steg insåg vilka krafter ANC hade att kämpa mot. Och där så mycket av målsättningarna med den långa kampen fick offras.

Om detta sades ingenting när dagens representanter för stormakter som i det längsta stöttat apartheidregimen i tisdags förra veckan talade så retoriskt välformulerat till publiken under minnesceremonin i Johannesburg. De hade ju vunnit, behövde inte stryka under sin seger. Bättre göra Nelson Mandela till den store försoningsman han förvisso var – när det mot slutet av 80-talet stod klart att ANC måste ge upp Frihetsdeklarationen från 1955 med dess radikala anspråk på ett rättvist och jämlikt samhälle där ekonomin ägs och förvaltas demokratiskt, där vinsterna tillfaller det gemensamma bästa.

Om Castro hade ersatt Obama

Raul Castro, Kubas president, fick vid minnesceremonin tillfälle att skaka hand med sin motsvarighet i Washington. Låt oss göra tankeexperimentet att de hade bytt roller, att [Fidel] Castro var den som talade i stället för Obama. Han hade valt att berätta om sina och Mandelas gemensamma erfarenheter av det militära samarbete som gjorde slut på apartheid i Sydafrika: det s.k. slaget om Cuito Cuanavale i Angola. Med stöd av USA och Storbritannien hade den sydafrikanska militären sedan tidigt 1970-tal fört ett lågintensivt krig i Angola. Mot slutet av 80-talet – innan Sovjetstödet till Angola upphörde – satte Angolas militär i nära samarbete med Kubas in en avgörande stöt i detta krig utan krigsförklaring. En sydafrikansk enhet som gett sig långt in i södra Angola fick alla reträttvägar avskurna. I valet mellan att förlora sina (vita) soldater i ett utbytningsförsök eller låta dem tas som krigsfångar valde Pretoria att helt ge upp. Namibias självständighet förhandlades fram, Angola slapp all utländsk militär och i Sydafrika kunde övergången till demokrati inledas.

Om detta har Mandela och Castro samtalat, deras tal finns samlade i den fina boken *How far we slaves have come!: South Africa and Cuba in today's world* (Pathfinder N.Y. 1991).

Castro hade sedan, sin vana trogen, avsatt några timmar på att utan manuskript beskriva västmakternas strategi för att strypa det nya Sydafrika och tvinga in det under nyliberalismens

hårda villkor. Något som USA med sin femtioåriga blockad mot Kuba inte lyckats med där, men som IMF och andra starka intressen lyckats med i Sydafrika. Det slagets klartext stod ju Mandela för, som när han som vid ett tidigt besök i USA tillsammans med apartheids sista president de Klerck, på sitt raka sätt drog en parallell mellan apartheid och den rasdiskriminering som ännu råder i USA.

Vad händer efter Mandela?

Frihetsdeklarationen återspeglas i det demokratiska Sydafrikas författning från 90-talet. Men urartningen har gått långt. Landets president Jacob Zuma som lyfts fram på det breda förtroende ANC tidigare haft är extremt korrupt och egoistiskt hämningslös i sitt missbruk av makten, en representant för den lilla mörkhyade medelklass som omvärlden bidragit till att skapa som en del i sin strategi för ett nyliberalt kapitalistiskt Sydafrika. Privatsektorns vita sitter i orubbat bo – någon ägoskiftning har inte ägt rum.

Apartheids historia vilar ännu tungt över Sydafrika. De politiska processerna speglar den långa kampens realiteter: de svarta slavarnas uppror mot sina vita herrar. Mandela var den sista stora representanten för kampen. Hans bortgång öppnar för en ny tid med nya frontlinjer; där ANCs era som bärare av frihetskampens mål avslutas och där dagens akuta klasskonflikter alltmer dominerar. Då kan allianser på tvären över rasgränserna uppstå och förstärkas, med konflikter som en oundviklig del. En svår men nödvändig eklut för att apartheids svart/vita arv ska sjunka undan och demokratin utvecklas på en mer stabil grund.

ÖVERVAKNINGENS MÅL ÄR KONTROLL OCH SKRÄMSEL – INTE TRYGGHET AV GUNNAR STENSSON

Den amerikanska säkerhetstjänsten kunde inte förhindra terrordådet den 11 september. Anledningen var inte att den saknade information. Tvärtom. Den hade för mycket. Attentatsmännen var dolda bland hundratusentals hederliga amerikaner som misstänktes för en eller annan "oamerikansk verksamhet" och därför var registrerade i säkerhetstjänstens register.

Av samma skäl var Stasi och Gestapo ineffektiva.

Nu förfogar NSA och FRA och Säpo genom sin övervakning över oändligt mycket mer information. I princip har de insyn i miljarder människors liv.

Att leta efter terrorister i den massan är som att leta efter en synål i en höstack eller ett

sandkorn i Sahara.

Men syftet med säkerhetstjänster är inte att skydda medborgarna. Syftet är att kontrollera och skrämja dem. Det gäller NSA och Säpo likaväl som Stasi och Gestapo.

Det är vanliga människor som har "rent mjöl i påsen" som drabbas, inte "terrorister". Wilhelm Agrell berättade nyss i en artikel hur snickaren Leander förföljdes i årtionden därför att han vid ett tillfälle råkat parkera i närheten av FIB Kulturfronts årsmöte vid tiden för IB-hysterin.

De båda svenska egyptierna kidnappades, deporterades, torterades och hölls fängslade därför att svenska och amerikanska säkerhetsmän i snuskigt samarbete kokat ihop några spridda omständigheter till en falsk anklagelse.

Vi blir påverkade. Medvetenheten om övervakningen begränsar oss, som Marcin de Kaminski påpekar i Sydsvenskan 19/12. Vi avstår från att ringa till journalisten om missförhållanden i jobbet eller höra av oss till Socialtjänsten när vi tror att grannbarnet far illa. Vi vet inte när vår mänsklighet plötsligt betraktas som vår svaghet.

Undertecknarna av det öppna brevet om övervakningssamhället (18/11) konstaterar: "På varje Daniel Ellsberg, Manning eller Snowden går det tusentals tjänstemän som ägnar sina arbetsdagar åt spioneri och åt att koka ihop, eller till och med konstruera, information som överlämnas till landets parlament och allmänhet och förstör kärnvärdena i ett demokratiskt samhälle."

"Vänstern är farligast!" hojtar Säpo och Sydsvenskan. Trotsa medlöparna och angivarna!
Demonstrera mot nazismen på Stortorget, fredag, klockan 18!

BEFRIA DET HELIGA LANDETS HAV: STÖD DE PALESTINSKA FISKARNA I GAZA!

Gazas Ark och samarbetsorganisationerna i Freedom Flotilla Coalition, som representerar det civila samhället och individer i en mängd länder i världen, stöder uppropet från [Palestinska fiskare i Gaza](#), [General Union of Fisherman](#) och fler grupper, i deras kamp för att få internationella garantier för följande:

1. Palestinska fiskebåtar från Gaza har rätt att tryggt och säkert få tillgång till sitt territorialvatten, i ett område som sträcker sig 20 sjömil ut från Gazaremsan, för att bedriva fiske och andra aktiviteter. Så stipulerades i Jerikosamtalen, som en del av Osloavtalet 1993.
2. Full tillgång till sina kustvatten är helt avgörande för att den palestinska fiskeflottan ska kunna försörja hushållen som är beroende av den, och kunna erbjuda föda åt Gazaremsans invånare. Detta utgör en betydande del av den palestinska ekonomin, och en möjlighet att kunna upprätthålla en hållbar ekonomi är en förutsättning för alla slags fredssamtal.

Utan en fullständig rörelsefrihet, inklusive frihet att kunna bedriva yrkesmässigt fiske, kan det inte finnas någon långvarig fred. Vi uppmanar vår egen och vår världs olika regeringar, liksom internationella samfund och institutioner, att uttrycka stöd för detta upprop i solidaritet med de palestinska fiskarna i Gaza, och att fortsätta kräva ett fullständigt och bestående slut på den illegala blockaden mot Gaza.

Tack för ditt stöd!

Gazas Arks styrkommitté och Freedom Flotilla Coalition

TEATERNS MIRAKEL AV GUNNAR STENSSON

”Kabaré Unik” spelades från den 6 till 15 december på teaterlokalen i kvarteret Stenkrossen.

Föreställningen inleds i mörker, kaos och förtvivlan, uttryckt i dans och expressiv musik. Sedan sker en bearbetning genom dikter, monologer, sketcher och sånger.

Perspektivet är ofta galghumoristiskt. Den professionella, levande musiken ger föreställningen kraft och driv.

Aktörerna söker orsakerna till den desperation som inledningen gestaltat. De berättar om oro, ensamhet, mobbning, svek och pinsamheter. De tar del av varandras berättelser. Ur gestaltningen, tragisk och/eller komisk, växer medvetenhet och gemenskap fram.

Finalen blir ett erbjudande och en vädjan om mänsklighet. Svårigheterna finns kanske kvar, men medvetenheten och solidariteten har gjort dem möjliga att uthärda och bearbeta.

Jag såg föreställningen två gånger, på premiären och vid avslutningen. Premiären fyllde mig med gripnenhet och entusiastisk beundran. Vid avslutningsföreställningen var jag angelägen om att publiken skulle förstå och känna hur fint framträdandet var. Därför blev jag ängslig när någon tycktes spela över, när diktionen ibland var otydlig eller när musiken gjorde orden i sångerna svåra att höra. Fattar publiken verkligen hur bra det här är? undrade jag.

Det gjorde den. Applåderna ville inte sluta. Alla reste sig.

Efteråt reflekterade jag över min oro. Det kan ha varit så att det som jag kände som brister i själva verket bidrog till helhetens övertygande kraft.

Vad publiken upplevde var teaterns mirakel, aktörernas och publikens gemenskap kring ett tema, en känsla, en förhoppning.

Föreställningen kommer kanske inte spelas fler gånger. Men i ”Kabaré Unik – Boken” finns texterna. Den kan man erhålla via Vuxenpsykiatri Lund eller Studieförbundet Vuxenskolan.

VID FRUKOSTBORDET AV ASCH

Så är han då begravd. Vår tids hjälte. Förra veckan präglades av sorg och högtid och återblickar i rapporter och olika debatter här och i Sydafrika. Var det ovärdigt och en skymf mot Mandela att på minneshögtiden på arenan bua ut den sittande presidenten? Eller var det helt i Mandelas anda, att öppet visa sina åsikter?

Här har många tyckt att det är på gränsen till osmakligt att Reinfeldt representerade Sverige på minneshögtiden, eftersom han inte på något sätt tagit tillbaka eller bett om ursäkt för att hans parti kallade Mandela terrorist. I DN skriver historikern Mark Brolin att det är politiserad provinsialism att utsätta moderaterna för pajkastning för att de inte var politiskt korrekta för trettio år sen. En historiker som tycker man ska blunda för historien.

Moderaterna försvarar fortfarande sitt motstånd mot bojkott. Visst kan man ha olika åsikter om bojkotter. Vi som jobbade i ISAK, Isolera Sydafrikakommitten, argumenterade inte enbart mot moderater, motståndarna fanns länge även hos socialdemokrater eftersom facket och inte minst Metall var starka motståndare. Det är lite ironiskt men ingen har som jag hört kommenterat att den gamle metallbasen Löven närvarade på begravningen. Han representerar nu socialdemokratiska partiet och dess stöd till ANC kan knappast överskattas.

ISAKs viktigaste argument för bojkott var att ANC som ledande befrielse rörelse bad omvärlden bojkotta apartheidregimen. I vad mån bojkotten bidrog till dess fall är omtvistat. Den hade ekonomisk betydelse, men kanske var idrotts- och vetenskapsbojkotten ännu

viktigare. Här i Sverige fungerade kampanjen som ett sätt att sprida information. Stånden på Mårtenstorget med varor som inte skulle köpas ledde till många samtal om förtryck, moral och konsumtion. När de fria valen genomfördes i Sydafrika var vi en grupp gamla aktivister som firade genom att dricka ur den tjugoåriga flaskan Cap Constanzia som varit med så många gånger på torget.

Första hälften av sjuttioalet köpte eller konsumerade jag inte portugisiska varor. Det var en individuell bojkott eftersom jag inte kunde känna någon glädje i att dricka ett portugisiskt vin när jag samtidigt kampanjade mot Portugals krig i Angola och Mozambique. Det gav mig också tillfällen till samtal.

Numer är det möjligt att få information om förhållanden runt om i världen och i den globala handeln läggs mer och mer ansvar läggs på konsumenten. Bojkottaktioner riktas mot företag som bär sig särskilt illa åt, mera sällan mot hela nationer. Undantag är förstås Israel. Vi är många som inte köper israeliska varor, och kampanjer drivs inom sport och vetenskap. Kanske inte så förvånande, med minnet av egna apartheidlagar inpå skinnet, verkar det som den mest aktiva kampanjen för bojkott av Israel drivs just i Sydafrika.

JONAS LOVE ALMQVIST, BERT BRECHT OCH JAN HAMMARLUND

AV GUNNAR STENSSON

En häxa, tre poeter, tre sekler, samma kamp

Jan Hammarlund framförde vid Röda Kapellet's julfest egna visor samt dikter av Almqvist och Brecht. Han infogade sångerna och dikterna i en som det föreföll spontan framställning, som förenade enkelhet och publikkontakt med tydlig diktning och utomordentlig precision i ordval och frasering. En man med gitarr och hjärna, med känsla och röst, mer behövs inte för att trollbinda. Suveränt, kort sagt!

Med rubriken har jag försökt visa föreställningens räckvidd i tid och rum. Jag måste också dokumentera något av innehållet, även om det bara innebär att ordagrant återge en dikt från 1800-talet av Jonas Love Almqvist, ett resonemang av Bert Brecht och ett referat av en episk visa av Jan Hammarlund själv. Läs, tänk och känn!

Jonas Love Almqvist:

”Häxan i konung Karls tid:

Här uppå berget ligga gummans svarta knotor:

hon som i våras här brann uppå bål.

Nu ska du få höra sagan om den röda elden:

höra huru gumman i bålet satts, att brinna.

Gumman, hon tog vita stickor av furu.

Men sina stickor satte hon i en mur.

Sakta hon steg till muren och ur stickorna

darrhäft mjölkade hon åt barnen små.

Men ur rika prästens ko var den söta mjölken. -

Barnena fingo stå vid modrens bål.”

Bert Brechts dikt är - som så ofta hos Brecht -en lärodikt om den politiska kampens

nödvändighet, men också om solidaritetens och medmännisklighetens egenvärde. Ungefär så här: Ingenting blir bättre om du ger en hemlös husrum för en natt. Förtrycket fortsätter. Utsugningen fortsätter. De rika berikar sig. De fattiga blir fattigare. Men du befriar för en natt en medmänniska från hennes nöd.

Visan av Jan Hammarlund (en av många) skildrar det som skedde på himmelfärdsdagen i Ådalen 1931: en vacker vårdag, en mänsklig tragedi och en avgörande vändpunkt i svensk historia.

Detta ingick i Röda Kapellets julkonsert 13/12 i frälsningsarméns nu av studentsångarna köpta lokal vid Magle Stora Kyrkogata. Flera av årets medarbetare i Veckobladet syntes i vimlet av entusiastiska åhörare och musikanter.

VECKOBLADET KULTUR: TOLVSKILLINGSOPERAN, MAJKEN JOHANSSON OCH DEN HELIGA JOHANNA AV GUNNAR STENSSON

1928, tre år före skotten i Ådalen, uruppfördes Bert Brechts och Kurt Weills Tolvskillingsopera på Theater am Schiffbauerdamm i Berlin.

2013, 85 år efter uruppförandet, presenterade Röda Kapellet Kleine Dreigroschenmusik ur Tolvskillingsoperan, arrangerad i en särskild svit för blåsorkester av Kurt Weill, i frälsningsarméns gamla lokal vid Magle Stora Kyrkogata.

Kapellet inledde med en hyllning till Nelson Mandela genom att spela Nkosi Sikelel' i Afrika.

Kapellets 30 musikanter, med decenniernas erfarenhet från framträdanden på gator och torg, brakade loss i en Ouverture, fylld av dissonanser som en kubistisk målning av Picasso från samma epok, med fyra trumpeter, fyra saxofoner, fyra klarinetter, fyra flöjter, fem horn, två tubor och en trombon samt slagverk, banjo och piano, dynamiskt dirigerade av Per Falck, vars kompakta framtoning påminner om Kalle Moraeus.

Efter denna överväldigande inledning följde raden av klassiska melodier som Mackie kniven, Pollys visa och Kanonen Song. Jag uppskattade särskilt framförandet av Tango-Ballade.

Björn Stenholm presenterade som konferencier handlingen och sångernas innehåll med fermitet, humor och känsla.

Salen där konserten ägde rum var ett märkligt rum, stort, mycket högt i tak, försett med en bred läktare och en scen som kunde rymma en stor orkester eller kör.

Här hade andra mässingsorkestrar spelat i hundra år. Orkestrar med blåsare klädda i svarta och röda uniformer, omgivna av standar med texten Blod och Eld.

Här hade körer med gitarrer och dragspel sjungit "Jag har skådat en stad ovan molnen", vars melodi lånats från den ryska folkvisan "Ensam ringer den lilla klockan" (jag har en gammal skiva med en version mäktigt sjungen av Don-kosackerna). Visionen i frälsningssången liknar den i Internationalen där det heter: "Från mörkret stiga vi mot ljuset, från intet allt vi skola bli".

En gång stod kanske Majken Johansson här med sin gitarr, lundapoeten som växte upp som fosterbarn på Möllevången i Malmö, flyttade till Lund 1949 och tre år senare publicerade sin första diktsamling. Hon var ung, genial, uttalad ateist och framgångsrik, när sammanbrottet drabbade henne: den kvinna hon älskade begick självmord efter ett gräl.

Hon blev kristen och manifesterade det genom att demonstrativt ikläda sig frälsningsarméns uniform och på gator och torg delta i dess praktiska sociala arbete mot fattigdom och hemlöshet. Det finns foton där man kan se henne med stå vid banderollen "Håll grytan kokande" i ett vintrigt gathörn, ungefär som FNLare skulle göra tolv tretton år senare.

Hon publicerade flera diktsamlingar, fick litterära utmärkelser, blev populär i radio och tv och dog på 1990-talet i sviterna av många års alkoholmissbruk.

Men kanske stod hon aldrig på just den här estraden, hon lämnade Lund redan 1953, ett år innan jag flyttade hit för en period.

Röda Kapellet avslutade med en Dreigroschen – Finale som inte var mindre grandios än Overtyren. Mina tankar irrade kring Brecht, frälsningsarmén – och kommunismen. De är barn av samma tid – den industriella revolutionens och urbaniseringens tid.

Ett av Brechts största dramen, "Die Heilige Johanna", skrivet något år senare än Tolvskillingsoperan, har en frälsningssoldat som huvudperson: Johanna Dark. Hennes tragedi är att hon ansluter sig till frälsningsarmén för att bistå de fattiga och förtryckta men upptäcker att organisationen korruperats av Chicagos hänsynslöse kapitalist Mauler.

Frankfurts teater antog pjäsen till spelning nyåret 1933. En knapp månad senare, den 30 januari, utnämndes Hitler till rikskansler, och teaterstyrelsen beslöt att lägga ner pjäsen. Teaterchefen och dramaturgen måste hoppa ut genom fönstret för att undgå misshandel.

Tankfull tog jag avsked av mina vänner och trängde mig något lomhörd ut i Lundanatten. Jag hade fått ett infall: någon borde göra en uppsättning av "Den heliga Johanna" just här, i denna lokal, utanför vars fasad för endast ett par år sedan den röda flaggan med inskriften Eld och blod hängde.

BOKSLUT FÖR ÅRET AV LUCIFER

Jag vill börja dagens text, årets sista, med att vara skamlöst lokal genom att sörja en nedlagd butik. Det handlar om den affär för hushållsartiklar som i många år fanns på Stora Södergatan men vars namn jag aldrig lärde mig.

Den hade en lite märklig planlösning med så där tre olika plan. Men det mest anmärkningsvärda var dess utomordentliga sortiment. De hade nämligen alltid just de oglamorösa hushållsryklar man för tillfället behövde: udda diskproppar till vasken, äldre typer av strömbrytare, en bra skalkniv, handdukhängare – ja ni vet. Jag gick aldrig tomhänt därifrån. Vad återstår nu? Domus och Åhléns har nästan ingenting i den vägen. Ska jag cykla till Beijers byggvaruhus på Väster, nej de har bara en del. Julia är ett svårartat varuhus på Nova, men där finns dock grejerna.

De hade allt man behövde

Varför försvann den utmärkta affären på Södergatan? Jag vet inte. Parkeringsproblem skulle väl företrädare för centrumhandeln säga. Men det hade ju varit fullt möjligt att stanna till vid affären för att baxa in en diskmaskin om man nu hade fått för sig att köpa en sådan. Ägarens ålder etc – ja, vad vet jag. Men vad jag tror är att det handlar om är höjd lokalhyra och en sniken fastighetsägare. Nu väntar väl en ny presentbutik eller dammode.

Men i grunden handlar det förstås om att man (dvs. borgarna plus S) har ryckt undan grunden för centrumhandeln genom att tillåta köplador på Väster: Nova och Gunnesbo. Ja, jag handlar också där ibland, det är inte en fråga om privatmoral. Och tunga grejer kan kräva biltransport. Men politiker som anlägger ställen som dessa och sen gråter över uttunningen av Centrum är med det värsta jag vet.

I spårvägsfrågan

Spårvägsplanerna rullar vidare och i någon mån är jag förvånad över häftigheten i ställningstagandena mot. Det är väl utmärkt om vi kan få spårvagnar till Lund? Men jag tror det blir svårt, det verkar vara ont om pengar till sådant. Och det är ju problematiskt att bygga upp en kraftfull infrastruktur utan att befolkningsunderlaget redan är på plats. Det är väl där svagheten finns och jag saknar trovärdiga uppgifter om resandeunderlaget.

Resten är inga problem. Den som har sett spårvagnarna i Freiburg eller Lissabon har inga svårigheter med att tänka sig dem i Lunds gatunät. En annan variant skulle vara att ha tvåvåningsspårvagnar som därmed kan göras ganska korta och alltså klara tvära hörn. Det har man i Hongkong, åtminstone på huvudön om än inte i Kowloon. Det har jag aldrig sett någon annanstans och vagnarna verkade bra och inte särskilt ranka.

I Lund händer inget

Lundapolitiken i år har väl inte varit så upplyftande. Man kan heller inte elda upp sig till indignation över ideologistyrd högerpolitik. Nej, det som utmärker den borgerliga kommunledningen är nog snarast en stillsam inkompetens t.ex. med förvaltningschefer som gör att staden blivit ganska misskött (de förfallande husen, de sanslösa kostnadsmissarna i nybyggena). Den stora politiska skandalen är i stället regionen med de ogenomtänkta sammanslagningarna och oviljan att lyssna på personalens och oppositionens argument. Blir det inte ett ras i regionvalet för borgarna i höstens val är vi nog många som förtvivlar om politikens och demokratins möjligheter.

Avlyssnat

Ja, så har det visat sig att svenska FRA har jobbat för USA och det är väl vad man kunnat gissa hela tiden. Detaljerna dröjer, men det finns ingen anledning tvivla. Det får folkpartister och andra NATO-vänner att säga att när vi nu ändå är så djupt inblandade i

underrättelsetjänsten och dessutom redan samarbetar med NATO i övningar, utbildning och utrustningsanskaffning så är det lika bra att vi går med i den amerikanska alliansen med en gång. Det var ungefär så huvuddelen av den svenska militärledningen tyckte 1941. Vi stöttade tyskarna på en massa sätt men var inte förbundna. Vi borde delta i att rädda Kulturen och Västerlandet genom att modigt ställa upp i kampen mot bolsjevismen i öster och på så sätt säkra en plats i historien på den rätta sidan, ansåg man. Sveriges främste politiker under 1900-talet, Ernst Wigforss, var ledande i att stoppa det.

De s.k. humanitära interventionerna

The Guardian har i dag onsdag en artikel av Seumas Milne under rubriken "Mission accomplished?" där han säger att Västmakterna i stort sett misslyckades med allting i Afghanistan: spridande av demokrati och lika rättigheter för kvinnor, bekämpningen av opiumproduktionen och skapandet av en administration utan korruption. Det enda man lyckades med var att döda Osama bin Laden och det skedde dessutom i ett annat land. Allt detta till priset av tiotusentals döda afghaner och tusentals döda i ockupationsarmén.

Och ett liknande mönster ser vi i Libyen, ett krig som skulle bli så annorlunda och där också Sverige ställde upp (där t.o.m. Vänsterpartiet var med på ett hörn, säkert under parollen "vi kan ju inte bara vara nejsägare"). Irak är naturligtvis det värsta exemplet på dessa interventionskrig och Syrien skulle ha kunnat bli ytterligare ett. Nu håller de västmaktstödda delarna av Fria Syriska Armén på att sopas undan av jihadistister.

Det är ju inte så att vänstern har några färdiga recept för hur alla dessa konflikter ska hanteras. Men det är fullständigt klart att man i varje fall inte ska blanda sig med vapen och pengar, det gör bara saker värre. Vad man skulle kunna tänka sig är att krigsentusiasterna i alla läger nu ägnade sig åt var självkritik. T.ex. kunde alla de som nu stött amerikanerna med svenska trupper i Afghanistan under en period längre än andra världskriget nu gjorde självkritik och bad om ursäkt. Vad hade vi i Afghanistan att göra?

Allan Widman, ledande folkpartistisk försvarspolitik, befarar nu när svenskarna dras tillbaka att det blir svårare att rekrytera yrkessoldater till det svenska försvaret. Jaha, var det där skon klämde? Nyttigt med krigserfarenheter?

Det återstår bara att med anledning av årstiden önska frid på jorden.

Spårvagn i Hong Kong